

lukker Begrebet uhykkelig Hændelse. Hvad der i denne Henseende foreskrives turde dels i og for sig, dels efter det ovenfor anførte ikke trænge til nærmere Udvikling. Kun skal det med Hensyn til Nr. 2 bemærkes, at da det i mange Tilfælde kan være vanskeligt at drage Grænsen mellem Tab, der hidrører fra Tingenes sædvanlige Gang eller fra Ulykker, er det i flere fremmede Søløve bestemt, at partikulær Skade kun erstattes, for saa vidt den udgør en vis Procent af Forsikringsværdien, jfr. f. Eks. tydsk Lov §§ 849 og 850, hvilket forbillede man imidlertid ikke har fundet Anledning til at følge, idet man i Lighed med svensk Lov har anset det for rettest at overlade til de Private at træffe nærmere Bestemmelse i saa Henseende, se Konv. 1850 § 204. Derimod indeholder Nr. 1 en mere positiv Forskrift, gaaende ud paa, at den Forsikrede af Skib og af Fragt for Rederiets Regning selv skal bære det Tab, som opstaar ved, at Skibet ved Rejsens Begyndelse var usødhygtigt eller ikke tilbørlig udrustet og bemanded, jfr. de ovenstemmende Regler i tydsk Lov § 825, svensk Lov § 224 og Konv. 1850 § 68. Det skal altsaa ikke komme i Betragtning, om Usødhygtigheden kan tilregnes Paagældende eller ikke, men denne bærer et ubetinget Ansvar. Sødhugtigheden er dog ikke gjort til en Betingelse for Forsikringens Gyldighed overhovedet; det er kun det Tab, som hidrører fra Sødhugtigheden, der ikke kan fordres erstattet; hvis altsaa Staden ikke staar i Kausalammenhæng med Usødhygtigheden, kan Forsikreren ikke fordrer sig fritagen. Det er fremdeles kun for Sødhugtigheden ved Rejsens Begyndelse, at der indstaas paa nævnte Maade; isald derfor Manglen opstaar senere, vil det bero paa den almindelige Regel i § 248, om den Forsikrede kommer til at bære Følgerne af samme. Endelig vil det ses, at det kun er Forsikringstageren af Skib eller af Fragt, der er ansvarlig for Sødhugtigheden; Assurandøren af Ladningen derimod bærer Risikoen, hvis det viser sig, at Skibet har været mangelfuld, hvoraf bl. A. følger, at hvis samme Person forsikrer Skib og Ladning, og begge gaa tilgrunde som Følge af en ved Skibets Afreise allerede tilstedeværende Sødhugtighed, bliver Forsikringen med Hensyn til Skibet ubetinget ugyldig, men kan derimod, forsaavidt den Forsikrede ikke ellers bærer Skyld, være virksom med Hensyn til Ladningen.

I de to sidste Paragraffer af dette Afsnit, §§ 254—55, handles der om, hvilken Betydning det har for Kontraktforholdet, at den Rejse, med Hensyn til hvilken Forsikringen er tegnet, sker anderledes end om-

kontraheret, idet § 254 omtaler de særlige Kombinationser, at Rejsen, forinden Faren er begyndt at løbe, forandres, og at Gods, ligeledes inden Faren er begyndt, forsendes med andet Skib; og § 255 angaar de samme Forandringer, forsaavidt disse ske efter Farens Begyndelse, samt alle øvrige Forandringer f. Eks. vilkaarlig Indløben i Havne og andre Ophold paa Rejsen, Vædringer af Kursen (Deviation). Forandres Rejsen, inden Faren er begyndt, ophører Forsikreren Fare, forsaavidt angaar Skib og Fragt, der er forsikret for Rederens Regning. Om Forandringen kan tilregnes Rederen eller ikke, er i denne Henseende uden Betydning, og Rederen kommer altsaa her til at undgælde for Skipperens Handlinger, idet Forsikringen ikke kan omfatte en ganske anden Fare end den aftalte. Med Hensyn til andre Forsikringer t. Eks. af Ladning vedbliver Forsikringen at være gældende, med mindre Rejsen er forandret med den Forsikredes Samtykke. Forsendes Gods inden Farens Begyndelse med andet Skib, bortfalder Forsikringen ubetinget, hvilket er begrundet ved, at Forsikreren ikke bør bære en helt anden Risiko end den omkontraherede. I de i § 255 omhandlede Tilfælde staaes der mellem, om Forandringen er bevirket ved den Forsikrede eller ikke. I første Fald bortfalder Forsikringen, med mindre Forandringen retfærdiggøres ved en under Forsikreren Fare hørende Nød eller sker for at redde Mennekkeliv. I sidste Fald derimod bliver Forsikringen staaende ved Magt, hvilket vel ikke er udtrykkelig udtalt, men formentlig tilstrækkeligt tydeligt fremgaar af Sammenhængen. At den Forsikrede i ethvert Fald under sin Rejs Fortællelse maa sørge for, saa vidt det staar til ham, at forhindrer de for Forsikreren skadelige Følger af Handlingen, følger af §§ 245 og 246. Disse Regler stemme i det hele med, hvad der er foreskrevet i tydsk Lov § 817 1ste og 2det Stykke, §§ 818 og 820 samt svensk Lov §§ 218 og 219, dog at disse Love dels ikke lade den Omstændighed, at Værerne forsendes med et andet Skib, forinden Faren er begyndt, virke tilintetgørende, men behandle denne Forandring som enhver anden Forandring af Faren, dels lade en Forandring være uden Betydning, naar den indtraadte Ulykke ikke staar i nogen Kausalammenhæng med den; jfr. ogsaa de mildere Regler i Konv. 1850 §§ 99 og 108. I tydsk Lov § 817 3dje Stykke bestemmes særligt, at en Rejse anses forandret, saa snart Beslutningen om at føre Skibet til anden Havn er bragt til Udførelse, selv om Rejsen til de to Bestemmelsessteder endnu ikke have sondret sig